

"L'HOMME RIDICUL"

Bernando Bertolucci després d'haver-nos fet trencar el cap, per tal de trobar el significat que donava als seus últims films, ens presenta ara (cinema Principal) una pel·lícula molt diferent de les que venia fent fins ara, però al mateix temps, molt aprop de la seva carrera.

Bertolucci és el tipus de director que mai no es deixarà comprar, i realitzarà qualsevol cosa que li passi pel cap, sense importar-li com pugui sortir el producte creat, ni importar-li tampoc el ridícul.

Bertolucci amb "La història d'un home ridícul" ha volgut fer una pel·lícula diferent, trencant amb l'imatge del Bertolucci neorealista, director espectacular i cosmopolita, però ens dona unes coses importants com són la imatge i la interpretació, al marge del que ens diu el guió:

Bertolucci distingeix entre la mirada i l'objectiu de la càmera, però buscant sempre el travelling adequat per cada escena; domina a la perfecció la bellesa plàstica, com podeu comprovar a les escenes de "L'últim tango a París", on a més de la música de Gato Barbieri, donava vida en la pel·lícula al París nocturn. Aquesta bellesa plàstica l'explota inexorablement a "La història d'un home ridícul", com a única base, deixant també la seva modernitat que el portava a recórrer als grans actors dels moments (Brando, Sande, De Niro) donant així un to de "jet Society" a les seves pel·lícules. En el film que avui us recomanem, Bertolucci s'ha fet amb els serveis d'Ugo Tognazzi i Laura Morante. El que els actors principals no siguin actors de moda, allibera el treball de la càmera. "La història d'un home ridícul" és la presentació de la vida quotidiana italiana, amb el tema del terrorisme de fons, segons ell mateix ha dit, encara que a la pel·lícula sembli el tema principal. De totes maneres la forma de tractar el tema no ha estat del gust del públic, que esperava el crític, sense adonar-se que ja no és el mateix Bertolucci de fa uns anys, aquell "enfant terrible" que buscava ansiós el Hollywood comunista.

Bertolucci amb aquesta pel·lícula ha aconseguit del públic "entès" que veu com el film no és escandalós com "L'últim tango a París" ni te l'aparositat de "Novecento", el premi més important per a un autor com ell: veure les seves pel·lícules ja no és una obligació, ell preval per sobre de la moda.

Cesc

SEL·LECCIONS DE LA CUA DE PALLA

Col·lecció dirigida per Manuel de Pedrolo
Edicions 62

Preu: Oscil·la entre 180 i 250 ptes.

El que avui recomanem no és pas un llibre, com ja us haureu adonat a la fitxa, sinó una col·lecció: Seleccions de la Cua de Palla que publica Edicions 62 i que per cert ho fa amb molta regularitat (a raó de volum mensual). Si us agrada el gènere policíac, ja ho sabeu. D'entre els 13 títols que han sortit al carrer fins ara us en recomanem alguns.

Si voleu un clàssic de la policíaca llegiu el Hammet que es publicà com a obertura d'aquesta col·lecció, titulat "La clau de vidre". Un altre títol que potser us pot interessar per haver tingut ressó últimament degut a la seva versió cinematogràfica és "El Carter sempre truca dues vegades", de James Mc Cain.

També us puc citar dos altres títols, el primer dels quals és "Departament d'Investigació Criminal" de Jonathan Craig, interessant per la seva acció, amb la típica parella de policies americans que estem acostumats a veure en els telefilms del gènere, encara que no amb tanta espectacularitat.

L'altre títol és interessant pel retrat que fa de la decadència de la classe mitja americana. L'obra en qüestió és "Oi que maten els caballs" de M. McCoy. Us recomano llegir-la amb molta moral i amb molt de fetge.

Ara be, si voleu trobar una trama realment original i que manté la tensió al llarg de les poques hores que tardareu a llegir-la, agafeu "Parany per a una noia" de Sebastien Japrisot. Tot el que jo us pugui dir al respecte, està a la contraportada del llibre:

"Que hom sigui l'únic testimoni del propi crim no té res de particular: vol dir que compleix una de les condicions que el fan perfecte.

Ara: si les coses es compliquen fins a l'extrem que la víctima i l'assasí es confonen, hom comença a anguniejar-se seriosament. I quan, si això fos poc, la persona en qüestió resulta que és al mateix temps l'investigador del crim que va cometre i que sofrí, la cosa es posa roent.

Però, és possible?

Parany per a una noia, la millor novel·la policíaca publicada a l'any 1962 a França us ho dirà".

Xavi